

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vsa leta 8 g. — k,
" pol leta 4 " — " "
" četrť " 2 " 20 "

Po pošti:

za vsa leta 10 g. — k
" pol leta 5 " — " "
" četrť " 2 " 60 "

Vredništvo in opravištvó je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

SLOVENSKI NAROD.

Oznanila:

Za navadno trisopno vrsto se plačuje: 6 kr. če se tiska 1krat, 5 " " " " 2krat, 4 " " " " 3krat. večje pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štempelj) za 30 kr.

Svarilo.

Nemškutarsk odbor, ki je v tem dovolj zaznamovan, da sedé v njem gg.: Brandstetter, dr. Dell'Cott in Konrad Seidl je sestavil neko prošnjo na deželni zbor štirski in jo s posebno okrožnico razposlal po dolénji Štirski prosé, naj jo med nami živeči nemškutarji v podpis predložé vsem okrajnim zastopom, vsem srenjam, volilnim možem, društvom in celo posameznim osebnostim. Kakor okrožnica nemškutarskega odbora naznanja, ima prošnja do deželnega zbora namen „postaviti se v bran proti težnjam narodno-klerikalne stranke in pa pokazati in potrditi, da se nahaja na dolénjem Štírskem krepka liberalna stranka, ki je zmožna uničiti prizadevanja narodno-klerikalne stranke in dokazati, da slednja (narodno-klerikalna) stranka niti v onih volilnih okrajih ni v večini, kjer so pri zadnjih volitvah zmagali narodni poslanci.“ Gospodom nemškutarjem se — kakor sami pravijo — jako mudi in torej od svojih privržencev zahtevajo, da naj te prošnje hitro raznesó po deželi, pokrijejo s podpisi in križi in naj jo tako obdelano in pripravljeno vsaj do 25. t. m. pošljejo v Gradec ali g. Brandstetterju ali pa g. Seidelnu, ki hočeta potem v deželnem zboru nemudoma zgrometi proti Slovencem, in tako sejaje nove prepire, nove laži, vzbujaje nove strasti nehoté pripomoči Slovencem, da se do razpoka in ločenja dotira, kar itak ne more in ne sme skupaj ostati pod gospodstvom nemške stranke, da se tem hitreje in zanesljiveje raztrga Slovencem tako nepovoljna in škodljiva zveza s štírskimi Nemci.

Naši bralci morebiti pričakujejo, da jim bomo napisali obširno vodilo, kaj jim je storiti. Naj se ne motijo. Slučaj je tako jasen, da mu mi nimamo dostavljati nobene besede. Več kakor dve leti že govorimo in svetujemo o enacih stvareh. Ako smo ves čas govorili in svetovali zastonj, govorili in svetovali bi tudi zdaj zastonj — in zato nam manjka časa, prostora in dobre volje.

Kranjske gimnazije pa národna ravnopravnost, vladna pristranost pa nemškutarske namere.

La statistique est aussi la science raisonnée de faits.

(Dalje.)

Preteklega stoletja je slavni Anglež Hume (r. Júm) na nekem mestu svojih „Philosph. works“ pisal: „Ničesar tujci toliko ne občudujejo kot popolno svobodo, ki jo v naši deželi (na Angleškem) imamo, občinstvu vse povedati in objaviti, kar hočemo in očitno grajati vse namere in sklepe, ki jih kralj in njegovi ministri storé.“ Ko bi tiskovna in netiskovna svoboda v naši Avstriji, ki so jo plačanci za najsvobodnejšo državo v Evropi oklicali, le tolika bila, kot je bila na Angleškem že v prvi polovici preteklega stoletja, bi jaz ne postavljaj v ta listek čudnih uganjk. Govoril bi o raznih nepristojnostih, čez ktere je vse izobrazeno občinstvo kranjskega mesta godrnjalo. Tako vmazano perilo bi pral, da bi se Sava in Kokra od prevelikega blata skatila. Pa z ozirom na znano tagblatovsko svobodo in na varnost „Slovenskega Naroda“, rajše molčim in si svoje na tihem mislim, če se prav sramujem pred Voltairom, ki neki pravi: „j'aime les gens qui disent ce qu'ils pensent.“

Kako so se dijaki pri takem postopanju bili drugo šolsko leto (1863) za polovico pomnožili? Brez vseh čudežev. Gorenjskih dijakov so se v Ljubljani branili kot v peklu križa in jih opiraje se na više povelje zavračali na kranjsko gimnazijo. Dobro ime enkrat zgubljeno se kaj težko zopet dobi. Res da je posled prišlo nekaj mladih čvrstih učiteljev, pa le prehitro so si pomagali na druge gimnazije. In tudi sedaj delajo hrabri možaki za boljšo prihodnost edine gorenjske srednje šole; le škoda, da so jim pred veliko nočjo vrinili možiceljna, ki po vsej njegovi preteklosti gotovo ni sposoben šoli pripomoči na boljše noge. Pa ljudje sklepajo, nemškutarji pa sklenejo. In brat razupitega Brenčelnovega Piskra gotovo ne sme kruha stradati! Več o tem posled.

Dosti večja zapreka pa je, da niže gimnazije ni-

kakor ne ustrezajo sedanjim potrebam. Ker je gimnazija že sprva prišla v slabo ime, je ljudstvo posled še bolj zgubilo vero do nje, ka se je le malo dijakov pridši v višo gimnazijo v Ljubljani obdržalo. Ljubljanski razredi so prepolnjeni, zato jih tudi hujše retajo. In ravno bolj šibki kranjski učenci posebno pogostoma padajo skozi velike rėtine ljuknice. Za ta stavek nimam ravno natančnih števil, ktera bi le uradni zapisniki mogli ponuditi. Večletno opazovanje me je do njega peljalo.

Gorenjski strani in sploh celi naši deželi (gledé na prepolnjene ljubljanske razrede) je treba kranjske gimnazije. Niže gimnazije v takih mesticah in pri takih razmerah skoraj povsodi le životarijo, kakor pričajo niže gimnazije spodnje Avstrije, ona v Freistadtu (v gorenji Avstriji), Štajerska v Ljubnem i. d. Vsem zaprekam se v okom pride, Gorenjcem ustrezé, tlačenje po naši (ljubljski) gimnaziji odpravi, dotične postavne določbe, ki prepovedujejo po več kot 50 dijakov v enem razredu, se bi potem na tanko spolnovalé, v kratkem napredek učeče se mladine se pospeši in pripomore k razvitku duševnega in gmotnega stanja cele dežele, če se v Kranji viša gimnazija ustanovi. Nekteri mi bodo ugovarjali, da mala mestica niso pripravna za više gimnazije; kajti v velikih mestih je duševno gibanje dosti živahnejše in le po teh se nahajajo bogate raznovrstne znanstvene zbirke, ki učečo se mladino kot učitelje k pridnosti in samostalnemu delu priganjajo. Vse te vzroke in še mnogo drugih pristranskih rad priznam. — Pa tudi mala mestica imajo marsikaj zase. Kako rada se prebujá v velikih mestih mladini prirojena raztresenost. Malo mesto je v tem oziru gotovo ne razvadi. Gotovo ima tudi veliko vrednost, da si mladina v malih mestih lože zbere vse dušne moči in se z največo pazljivostjo uda učnim predmetom. Koliko prebranih glav Slovencem ne požro družbinske razmere ljubljanskega mesta, ali jih vsaj s prave poti spravijo! V malih mestih učitelji kot mestjani pošteni mladini dosti lože nadzorujejo, jo podučujejo in svaré. Pa naj bi omenjene razmere popolnoma v ravnotežji bile, vendar se bi jaz poganjal za ustanovljenje

Listek.

Dobrovski.

Novela.

(Svobodno po Aleksandru Puškinu, J. J.)

(Dalje.)

„Hvala vam,“ začne on s tihim mehkim glasom, „da ste spolnili mojo prošnjo; obupal bi bil, ko bi mi bili vi odrekli.“

Marija je hitro imela frazo pripravljeno in je odgovorila kratko: „Jaz upam, ka mi ne boste prilike dajali, da bi se morala kesati svoje voljnosti.“

On molči, da bi, kakor je videti, pogum dobil. „Razmere tirjajo,“ reče nekako v zadregi, „da Vas jaz moram zapustiti. — Vi boste morda kmalu slišali — ali pred ločitvijo je trebe, da Vam nekaj povem.“

Marija molči. Misli, da je v tem uvodu prelaz k pričakovanemu izpoznanju.

„Jaz nisem tist, za ktere ga me imate“ nadaljuje „nisem Francoz Deforges — jaz sem Dobrovski!“

Marija glasno vsklikne.

„Za boga, ne bojte se ničesa. — Ne bojte se mojega imena. — Jaz sem nesrečnež, ki je bil pregnan-

iz rojstvene hiše po krivici Vašega očeta, da mora na vélikih cestah ropati in s silo jemati. — Vendar se Vam ni trebe bati ni zaradi Vas ni zaradi njega. Vse je pozabljeno. — Jaz sem mu odpustil zavoljo — Vas. Prvo moje krvavo dejanje je imelo biti, ž njim zravnati pravdo. Plazil sem se okolo njegovega doma, slédil, kje bi zažgal, kje bi v njegovo spalnico zlezal in mu pot zaprl, da mi ne uide, — tačas ste se mi Vi prikazali kot angel mirú in srce moje je bilo sprijaznjeno. Umel sem, da je dom svet, kjer bivate Vi, da nobeno bitje, s katerim ste Vi v krvni zvezi, ne sme moji kletvi v roke priti. Odpovedal sem se svoji kletvi, svoji blaznosti. Po cele dni sem plezal okolo vasi, upajoč, zagledati Vašo belo obleko. Ko ste Vi, ničesa sluteč, hodili pod milim nebom okrog, stopal sem za Vami skrivaje se od grma do grma, srečen z mislijo, da Vas varujem, da Vam nobena nevarnost tu ne preti, kjer sem skrivaj jaz. Naposled mi je slučaj ponudil priliko, v Vašo hišo priti. Ta kratek čas je bil vrh moje sreče na zemlji, spomin na to mi bode tolažilo mojega nesrečnega življenja. — Denes sem dobil poročilo, ktero mi zapoveduje hitro od tod oditi. Ločim se od Vas še denes — zdaj precej. — A prej sem hotel Vam razkriti se, da ne bi odnesel Vaše kletvi, Vašega zaniče-

vanja. Mislite kedaj o Dobrovskem! Vedite, da je bil namenjen za kaj boljšega — da je njegovo srce znalo Vas spoštovati, ljubiti, da ne bode nikdar —“

V tem hipu se začuje, da je nekdo zveneče zavižgal. Dobrovski umolkne, naglo prime Marijino roko in jo pritisne na svoja ustna. Žvižganje se čuje v drugič.

„Ta klic je za mé,“ pravi Dobrovski. „Zdravstvujte, vsaka minuta, ko se mudim, mi je pogubna.“

Stopi iz kolibe ven. Marija obstane kakor pribita in prirastena. Dobrovski se še enkrat obrne.

„Ako Vas bode kedaj osoda stiskala in ne najdete pomoči in varstva, obljubite mi, da se obrnete na mene, jaz bom vse storil, kar premorem. — Obljubite mi, da ne zamečete moje ponudbe?“

Marija molči in joka. — Zopet se čuje žvižganje. „Vi me pogubite,“ šepeče Dobrovski, „jaz vas prej ne pustim, da mi obljubite.“

„Obljubim Vam“ izdahne ona.

V hipu njega že ni bilo. — Jako razburjena je zletela Marija proti domu. Od daleč že se jej je zdelo, kakor da bi bil hrup na dvoru; pred hišo je našla vprežen voz, ljudje so letali sem ter tje, Trojekurovov glas je razdoneval se po vsem poslopji.

više gimnazije v Kranji; pa ne za samo popolnjenje sedanje niže s štirimi razredi.

Sedanja niža gimnazija v Kranji se ima popolnoma prestrojiti in tako zvana **realna gimnazija** postati, h ktere se naj 4 viši gimnazijski razredi le z **nekoliko spremenjeno uravnavo za nekatere predmete** pridružijo. Ne bodimo šolobarde, vam bi Gorenjci dragi, s Preširnom klical, posnemajmo tudi mi Čeha, naše brate, kakor so jih celo Slovanom tako zavidni in sovražljivi Dunajčani posnemali. Stvar je posnembe posebno vredna. Celo Schmerlingovo učno svetovalstvo slavnega spomina se prvo leto ni posvetovalo o nobenej drugej spremembi gimnazijskega uka. Realne gimnazije so bile redno in vedno na vrsti.

Tukaj ne mislim na drobno razkladati načrta takih realnih gimnazij in tudi ne koristi, ki jih povsodi širijo. Naravoznanstvenim predmetom pa risanju (in po velikih mestih živim važnim jezikom) dajejo veljavo, ki jo sedanji čas od šolskega poduka, od izobraženih ljudi zahteva. Temu nasproti se pa starej grščini malo čas prikrajša in na spodnjih razredih jo celo le kot ozirno zapovedani predmet podučujejo. Potem še dijak iz 4. razreda realne gimnazije lahko prestopi ali na višo gimnazijo ali pa se obrne na višo realko, kamor ga bolj veseli.

Tega pa nikakor ne, mi naši navdušeni Grki nasproti kličejo. Kdo se pri tej priliki iz Vicar of Wakefield'a ne spominja besedi, ki jih je Lovinjski, rektor, govoril potujočemu dijaku: „Poglej me, mladenič! jaz se nikoli nisem učil grščine in je vendar nikoli ne pogrešam. I have had a doctors cap and gown without Greek; I have then thousand florins a — year without Greek; eat heartily without Greek, and in short, as I dan't know Greek I do not believe there is any good in it.“ Pa šale na stran, kajti Francoz pravi: Les sarcasmes ne sont pa des raisons.

Grško je našim starim jezikoslovcem eno oko gimnazijskega poduka; kdor to izgubi, hitro mu tudi drugo — t. j. latinski jezik — oslabi. Nakopičili mi bodo za svoje modre besede celo kopico izrekov slavnih učenjakov. Rad priznam, da so tako govorili, pa tudi dobro vem, da so drugi nič manj veljavni drugače — ravno nasprotno trdili. Tudi poznam v naši beli Ljubljani prijateljskega jezikoslovca, ne samouka ampak z obširno izvrstno profesorsko diplomu obdarovanega, ki je pri šolskem podučevanju vso nekdanjo svojo navdušenost za grščino zgubil. Pri nekej priliki mi celo reče: Grško bi morali iz gimnazije popolnoma odpraviti, ali je pa samo na zgornji gimnaziji po 2 ali 3 ure na teden podučevati. Doseglo bi se ravno toliko kakor sedaj. Popolnoma sem mu pritrtil. Roko na srce! tovariši moji, koliko še sedaj rabite grščino? Koliko je še znate? Koliko upljiva je imela na vašo občno izobraženost, ki jo ravno gimnazija ima nam podeliti. Vsaj

name je grščina imela tako malo upljiva, da bi ga ne znal izraziti. Res vzorni osnovni „učni načrt“ je dobro poskrbel za grščino v gimnazijah. Odločil jej je mnogo ur in poduk na drobno osnoval. Ko o preskušnji zrelosti govori, pa pri pisni nalogi (grški) dijakom pripušča grške slovarje. Naloge se iz grškega predstavljajo v materni jezik ali pri nas v nemščino, ker nam vlada in nemškutarstvo nemščino neprenehoma štuli kot učni materin jezik! Naši navdušeni grki dobro vedo, kako se te naloge s slovarji (z gramatiko in mnogokrat še s tiskanimi prestavami in razkladbami) predstavljajo. In v prihodnjem življenji človek ne nosi v žepu vedno grškega slovarja. Če se več ne doseže, so realne gimnazije po vsej pravici grščino na spodnji gimnaziji odpravile. Bog daj, da bi jo še iz zgornjih razredov poguali. (Dalje prih.)

Dopisi.

V Gorici, 17. avgusta. [Izv. dop.] Habemus papam! Deželni glavar je imenovan in sicer, kakor se je sploh pričakovalo Franc grof Coronini-Kronberg, predsednik tukajšne c. k. kmetijske družbe, načelnik cestnega odbora za Goriško okolico, župan Šempeterski, biši c. k. polkovnik itd. Od politične strani ga še dobro ne poznamo in ne moremo tedaj določno o njem soditi, le ugibati se nam pa ne zdi primerno, ker bomo imeli itak v kratkem priliko, spoznati ga po njegovem delovanju. Prav marljiv mož je, to vemo; deželne razmere in potrebe tudi dobro pozna, ker je že vso deželo prehodil in na podlagi krajnih zasledovanj tudi neko knjižico izdal „Ueber Boden-Meliorationen in Görz.“ Posebno povzdiga našega kmetijstva mu je na srcu in zarad tega smemo pričakovati, da bo svojo posebno pozornost obrnil novi kmetijski šoli v Gorici, ki je prav radikalnega preustrojenja na praktični podlagi zelo potrebna.

Za predsednikovega namestnika je imenovan bivši državni poslanec Alojzij dr. Pajer, odvetnik v Gorici. Tega ni menda nikdo pričakoval, vendar pa se ni zelo čuditi, ako se pomisli, da se je ta nedaj najhujši vladen protivnik zadnja leta na Dunaji v popolnoma vladnega moža spremenil. V zadnji sesiji deželnega zbora je pri vsaki priliki cesarskega komisarja podpiral, kaderkoli je ta v imenu ali na korist vlade govoril. Proti nam Slovencom se ni nikdo izmed vseh italijanskih poslancev tako sovražen obnašal, kakor P., ki se nam je pri nekterih prilikah prav strastnega nasprotnika pokazal. Celó proti temu, kar so se bili vsi drugi italijanski poslanci z našimi privatno dogovorili, da se imajo namreč tudi slovenski zapisniki o zborovih sejah pisati, je on hudo razsajal.

Z njegovim imenovanjem nam je vlada zopet prav jasno pokazala, kako ljubi smo jej Slovenci in kako da spoštuje ona sama postavo enakopravnosti vseh na-

rodov. Dve tretjini nas je Slovencev na Goriškem in vendar ni bil do zdaj še nikdar imenovan niti dež. glavar niti njegov namestnik izred slovenskih poslancev, naj so tudi med temi prav izvrstni in sposobni možje. V resnici prav sramotno ravna vlada z nami — od nas pa tirja slepo udanost in žrtve na žrtve!

Iz Gradca 18. avgusta. [Izv. dop.] Ker se je zadnji čas veliko govorilo o podpori za slovenske vseučiliščane, je treba očitno na dan spraviti napake, ki so se do zdaj godile z denarjem, ki bi bil moral biti v pomoč reynim dijakom in nasvetovati, kar bi znalo biti koristno. Naj glavnejše podpore za dijake so stipendije, ker pomagajo stalno pridnemu dijaku do konca njegovih studij. Ako je stipendija izdatna, se lahko dijak popolnoma žrtvuje svojemu poklicu in ni mu treba skrbeti za pentametre ali za še manj klasične trimetre. Najbolje pa je to, da takemu dijaku, ki vživa izdatno podporo, ni treba biti kimavcem in da si lajšje ohrani samosvest in utrdi svoj značaj bolj kakor oni, kateri sprejema od dne do dne negotovo podporo iz ktere radodarne dariteljeve roke. Komur se to čudno zdi, naj Schillerja vpraša. Največ stipendij imajo kranjski dijaki, izmed katerih se jih pet plačuje iz dež. blagajnice. Pravico oddajati te stipendije ima deželna vlada v rokah. Kako je ona pri oddajanju teh stipendij ravnala, naj bode v kratkem povedano. Glavni pogoji za pridobitev teh stipendij so: Marljivost, revnost, revers da ostane vsakdo, kdor eno teh stipendij vživa, 6 let na Kranjskem in znanje — kranjske špraha. Iz gole materine ljubezni je dež. vlada poiskala najpopred na umu revne in nemškutarke varvance visokih nemškutarških protektorjev, in kader ni bilo več tacih, je še le dala stipendijo komu drugemu. Tako na primer je vžival skozi tri leta po 262 fl. sin (mislim da) dež. sodnijskega svetovalca Schöpplna. Ko se je ta mlad in reven? nemškutarček tri leta med burši potepal in s kranjskim denarjem bahal, so mu še le stipendijo vzeli, ker ni več semestrov bil vpisan. Zdaj se menda kje po Ljubljani muha. Drugi tak nemškutarški carteljček je N. del' Cotov frajtar, ki ni dve leti vedel, da „Slov. Narod“ izhaja, akoravno zna kranjsko špraho. Še eden od teh pet izvoljenih je nemškutar. Da se tako ravna s težko plačanimi davki, je kriv dež. odbor, da je oddal vladi pravico z dež. denarjem ravnati. Najbolje pri podpiranju dijakov bi bilo, da bi se povprašal stalni dijaški komité, kajti on pozna najbolje in v vsakem oziru prosilčeve konduite. Da bode dež. odbor kranjski to pravico za sebe reklamiral, smemo vsled naših razjasnenj od njegove domoljubnosti zahtevati. Zakaj pa štajarski deželni odbor sam stipendije oddaja? —

Delavski nemiri se vsako noč ponavljajo, zdaj v tem zdaj v drugem koncu mesta. Da ima policija s konsigniranimi vojaki več opraviti, zbirajo se po stotinah v različnih delih mesta in vrejo k namestniko-

Hitro zleti Marija po stopnicah navzgor, boječa, da ne bi kdo zapazil, da je iz hiše bila. V sobano oče k njej pride, za njim gosti in okrajni glavar, kateri so poslednjemu celo kopico vprašanj stavili. Glavar je v popotnem plašči, oborožen od nog do glave.

„Kje si bila, Maša?“ vpraša Trojekurov hčer. „Ali si Deforges-a kje videla?“

Marija komaj more odgovoriti, da ne.

„Misli si“ pravi Trojekurov glavar prihaja, da bi ga uklenil in zaprl, ter pravi, da je Deforges — Dobrovski in nihče drugi!

„Vsa znamenja — vaša ekcelenca“ pravi ponižno glavar.

„Oh, bratec“ seže mu Trojekurov v besedo „spravi se mi s svojimi znamenji. Jaz ti svojega Francoza ne dam prej iz rok, dokler stvari sam ne preiščem. Kdo bo govoričenje Antona Pafnutiča poslušal! Temu zajčjemu tepcu se je samo sanjalo, da ga je moj učitelj hotel oropati! — Zakaj mi pa tega ni precej tisto jutro povedal?“

„Francoz mu je zelo žugal, vaša ekcelenca, in mu je ukazal priseči, da molči.“

„Neumnost“ določi Ciril Petrovič, „jaz hočem precej videti, kako je stvar. Kje je učitelj?“ pravi strežaju, ki je ravno v sobo prišel.

„Nikjer ga ni najti,“ odgovori strežaj.

„Poiščite ga!“ vpije Trojekurov, ter začinja že malo dvomiti. „Pokaži mi svoja zaznamovanja.“

Glavar mu da papirje, Trojekurov bere in maje z glavo. Strežaj v drugič pride povedat, da učitelja nikjer ni. Marija ni bila ni živa ni mrtva, tresla se je kot topolovo perje. Trojekurov sam se je vznemirjal.

„Kaj si tako bleda, Mari?“ vpraša, „ustrašila si se pač?“

Marija reče da ne, toži da jo glava boli. Oče jej veli v njeno sobo oditi. Poljubi mu roko in odide V svoji sobi se ona vrže na posteljo in glasno ihtí.

Med tem preiščejo hišo od zgoraj in od spodaj, učitelja ne najdejo; Trojekurov hodi po izbi gori in doli, žvižga bojno pesen, gostje skrivnostno šepetajo, glavar se neumno drži, učitelja pa le ni.

Bila je enajsta ura, nihče se ni zmisil na spanje. Naposled se obrne Ciril Petrovič h glavarju in reče osorno: „No, kaj bode, ali hočeš do zadnjega tukaj sedeti? Moja hiša ni nobena kréma. S takohitrostjo, kakor je tvoja ne boš Dobrovskega ujel, bratec, če je že Dobrovski bil! Glej da domú prideš, drugokrat pa se bolje obračaj. — „Napreči dajte“ reče h gostom obrnen „jaz grem spat!“ — In takoj odide.

Dvanajsto poglavje.

Zima preide, v Trojekurovi hiši je bilo zopet vse po starem. Maja meseca se vrne knjez Verejski, eden Trojekurovih sosednih graščakov, s potovanja po tujem domú na svoja posestva. Prej s Trojekurovom ni bil znan, a dolčas ga prisili, da ga obiše in se seznaní z njim.

Knjez je bil star kacih petdeset let, a nemirno samopašno življenje mu je bilo pečat vtisnilo, po katerem se je še starejši videl. Prek temu pak je bila njegova zunajnost še prijetna in navada živeti samó v viših krogih svetá dala mu je bila nekaj ljubeznjivosti zlasti ženstvu nasproti. Trojekurov je bil novega znanca prav vesel, ter se je povzdignenega čutil, da ga tak omikan mož išče.

V jedilnici je na prvo videl knjez Marijo — ter je bil zavzet njene lepote. Trojekurov jo posadi pri mizi zraven njega, in stari dečak je takoj začel, kakor novooživljen, interesanten razgovor s svojo sosedo. Po obodu so se vsi trije peljali na sprehod. Marija je z veseljem poslušala šalivosti in prilizovanje galantnega moža, ker vse to jej je bilo precej novo. Naenkrat pokaže knjez pogorišče in vpraša, kaj to pomeni, čegava je toč zemlja.

vemu stanovanju, kjer mu prav neusmiljeno grdo za-
žvižgajo in ga po svoje živeti pustijo. Med tem pri-
hrumijo od druge strani k preiskovalni zapornici hoteči
rešiti zaprtega voditelja Moserja, mladega fanta kro-
jača, ki si pa neki hlač sam prirezati ne zna, ker mu
da politika silo veliko opraviti. Meščanstvo je nad de-
lavce jako hudo razjarjeno. Meščanska garda tirja, da
se jej prepusti patroliranje po noči, da bi bolj ostro
ravnala proti ljudem, ki s svojim posilnim ravnanjem
žugajo razdreti dozdejni mir in ki so razrušili s
svojim strikanjem dovoljno poprejšnje stanje marsikte-
remu mojstru. Kakor slišim zdaj pripovedovati, se je
delavskega gibanja jako zlo udeleževal dr. Holzinger;
kjer je bilo treba, je daval delavcem instrukcije. Tudi
Zimmermanu gre ta gospone na roke, vse zato, da bi
si pridobil slave, ker je drugod med inteligentnimi
ljudmi doseči ne more. Če družega ne, vendar ljudje
govorijo o človeku, ki tako rad vidi, da se njegovo ime
najde tiskano kje v katerem časopisu. Ali mislite, da
ni slavno ako kdo iz katoliške cerkve izstopi, ali Karl
Vogtove govore v Tagespošto dene?!

Da se bodo na tukajšnjem vseučilišču nekteri
predmeti v slovenskem jeziku prednašali, skoraj ni več
misliti. Dokler ne bodo naši učitelji ravnopravni po
časti in plači z nemškimi, se bode težko kdo dal vjeti.
Do zdaj se imenujeta le dva gg. ki se mislita oglasiti
drja Gršak in Ribič. Dr. Krajnc v Hermanstadtu ima
3000 gld. letne plače, skoraj toliko, kolikor je vsem
trem tukajšnjim namenjeno. Kakor slišim, se je eden
od namenjenih prosilcev privatno obrnil na minister-
stvo za nektera izjaznenja. Ako se ne privoli dostojna
plača, ako se ne ustanovi, da morajo in smejo sluša-
telji slov. predavanj le pri slovenskih profesorjih in v
slovenskem jeziku izpiti delati iz dotičnih predmetov,
je škoda za prazno govorjenje in vsaka ozirna komi-
sija iluzorična.

Iz najgotovejšega vira sem zvedel, da bode okrajni
poglavar na Ptujem prestavljen in sicer v Slovenjigradec.
Reklo se mi je, da je gospodu Strobachu opozicija
prek glave zrasla in da je treba moža kakor n. pr.
Schönwetterja.

Politični razgled.

Med Čehi je poslednja vojska malo razdora na-
redila. „Narodni Listy“ so že od kraja bili s svojo
simpatijo na strani Francozov in so s pravega slo-
vanskega stališča dokazovali, kako nevarno soseščino
nam Slovanom bi naredila zedinjena močna Germanija.
„Politik“ pak je bila od kraja bolj prusoljuba, kar jo
je že precej nehalo. To je povod, da se zopet malo
kavsa stara z mladočeško stranko. — Med tem jim pa
dunajska „Presse“ žuga, da bode Avstrija (t. j. nem-

Trojekurov čelo nagrbanci. Spomin pogorelega
dvora starega Dobrovskega ni bil prijeten. Odgovori,
da je tod zemlja njegova, da pa je prej bil njen last-
nik Dobrovski.

„Dobrovski —“, vpraša knjez, „tist sloveči raz-
bojnik?“

„Njegov oče,“ odgovori Trojekurov.

„Kje pa je mladi Dobrovski zdaj, živi še, —
je zaprt?“

„Živi in je prost.“

„Kaj ne ljubeznjiva sosedinja, zanimljivo bi bilo
s tem romantičnim junakom znanje storiti?“

„Kaj zanimljivega“ vtakne se Trojekurov, „ona
ga natanko pozna! Cele tri tedne jo je muzike učil,
a hvala bogu za svoje lekcije ničesa seboj vzela.“

S tem začne Trojekurov knjezu zgodbo o Defor-
gesovem bivanju na svojem domu pripovedovati; Marija
je sedela kakor na trnji. Knjezu se je to vse čudno
zdelo, in kmalu je začel drug pogovor. Ko so se
pripeljali nazaj, dal je precej svoj voz napreči in se je
odpeljali. Poprej pa je povabil Trojekurova in njegovo
lepo hčer enkrat k sebi, kar sta tudi obljubila. Kakor
je bil Trojekurov ošabon, imel je vendar tega soseda
zarad njegovega knjezjega rodú, dveh redovnih zvezd
in bogastva za sebi enacega. (Dalje prih.)

štvo) čez nje šla na dnevni red, če se bož brž ne po-
dada. —

Nemškemu Mihelju strašno greben raste. Ne
samó pruski, temuč kjer kakov nemškujóci izhaja, listek že
Evropo nemštvu pod noge poklada. „Osoda Francoske
je že v drugič v tem veku ponižanje z orožjem
nemškega naroda“ — tako piše „Tgspt.“ v družbi z
druzimi listi. List se utegne še vendar obrniti.

Iz Pariza se piše, da se energično pripravljajo
na boj do zadnjega. Prusom nikakor ne bode tako
lahko do zadnjega zmagovati in mir v Parizu delati,
kakor so nemški navdušenci in naši prusoljubi precej
po prvih bojih že mislili. V Parizu nihče ne misli na
mir. General Trochu, kateri je nalog dobil vse pri-
prave za brambo Pariza storiti, izdal je proklamacijo
v kateri se pozivlje na francosko domoljubje.

Važna je novica, ktera se je v Parizu razšir-
jala, da so Prusi hoteli imeti pomirje, da bi pokopali
mrličce. Bazaine jim baje tega pomirja ni dal, kar bi
kazalo, da ima francoska armada zopet veliko zaupanje
v se, ter da se je okrepila.

Poročila iz Francoskega imenuje „War-
rens Wochenschrift“ svoj članek in ve povedati, da na
Francoskem ni stranke, ki bi hotela mir storiti z
Nemci. „Cesarica Evgenija zdanji vladi ni vladarica,
nihče se ne zmeni zanjo, nihče jej poročil ne daje,
nihče njenih ukazov ne išče. Tudi o cesarji Napoleonu
ne govori nihče več; on je popolnem nazaj potisnen,
in lahko izgine z javnega odra, ne da bi bilo kaj spre-
membe.“ O Prusih pravi ta, vselej dobro podučeni list:
„Lehko je bilo Prusom vriniti se v francosko deželo,
težje bode umekniti se iz nje. Splošno oboroženje
se pripravlja in Prusi ne bodo imeli bojevati se samo
s francosko vojsko temuč z enim celim narodom
v orožji.“

Z bojišča prihajajo poročila, ki se ne strinjajo
popolnoma. O bitvi 16. t. m. pri Metz si še vedno
obe stranki pripisujeta zmago. Kolikor se da posneti
iz poročevanja berlinskih in pariških telegramov, imela
je stvar to lice: Francoski poveljnik Bazaine se je hotel
z vso armado iz Metza pomekniti proti Chalonsu, da
bi se tam zedinil s pomočno armado, ktero sestavlja
vojni minister. Prusom je bilo do tega, to zabraniti.
Zatorej je prijel že 14. t. m. general Steinmetz umi-
kajoče se Francoze od strani in jih nadlegoval v 24
urnem boji. Med tem časom je prišel pruski princ
Friderik Karel z drugo vojsko na cesti, ki drži od
Metza na zapad proti Verdunu. 16. t. m. je prijel
tudi princ Francoze in po krvavi bitvi so se morali
umekniti v Metz nazaj. Francozi so izgubili 2000 jet-
nikov, dva orla in 7 kanonov. Tudi Prusi morajo
imeti veliko izgubo, ker Bazaine poroča v Pariz da so
se Francozje ves dan povsod držali ter trdijo, da so
vrgli Pruse na Mosel-o nazaj. Število mrtvih in ra-
njenih ni še znano, gotovo pa veliko, ker po Bazaino-
vem poročilu se je udeležilo (od francoske strani)
120.000 mož boja, od nemške gotovo še več.

Najnovjše. Telegram iz Pariza poroča o
bitvi 16. avg., o kateri po pruskih virih poročamo v
polit. razgledu tako-le: „V bitvi 16. t. m. je imela
francoska armada zvečer popolnem v ob-
lasti vsa položja, ktera so bili prej Prusi
zaseli. —

Francosko konjeništvó se je hrabro dr-
žalo in je več sijajnih napadov storilo.

En regiment pruskih ulanov je bil po-
polnoma uničen in njegova zastava od Francozov
vzeta.

Prusi so imeli skupaj okoli 150.000 mož v boji.

Od francoske strani je padel general Legrand.

Ravno tisto poročilo pripoveduje, da je pruski
princ Albert, poveljnik pruskih konjenikov padel
v boji.

Iz Pariza se dalje 19. t. m. telegrafira, da je
bilo tudi 18. dan tega meseca več znamenitih bojev
med prednjimi stražami pri Gravelotte.

Razne stvari.

* (Truplo dra. L. Tomana) se je — kakor

beremo v dunajskih listih — v Lisinga prav častno
spremilo na pot v njegovo domovino. Na mariborskem
kolodvoru so ga sprejeli tukajšnji rodoljubi, ki so mu
globoko ginjeni venec frišnih cvetic z napisom: „Slava
Tvojemu spominu“ poklonili kot vidljivo znamenje vi-
socega spoštvanja.

* (Novinarske novosti.) „Marb. Ztg.“
bode v prihodnje izhajala pod imenom „Tagesbote für
Untersteiermark“ vsak dan kot nemškutarisk organ in
se bode dežela preplavila z njo. Enkrat na teden bode
prinašala tudi slovensko doklado. Očetje tega početja
skrbé za vsestransko dušno in materijalno podporo.
Tako nemškutarji! In mi? Ne bomo vodili čitateljav
k administracijam slov. listov, naj pogledajo le liste
same; vse molči in pričakuje, da bi vredništva sama
delala čudeže; potem pa tarnajo naši ljudje o napre-
dovanji nemškutarije. Quisque faber suae fortunae!

* (Poročilo o stanju zaklade za jugo-
slovansko vseučilišče koncem l. 1869)
je nam kot priloga „Zatočnika“ došla. Iz njega po-
sneljemo: Gospodov darovateljev, kateri so svoje daro-
ve za ustanovljenje vseučilišča že plačali je 428. Onih
ki so se zavezali plačati v obrokih ter so po večem
nekoliko že založili 398. Prvi so dali (na čelu Stros-
majer sam s 57.123 gld. 97 kr.) skupaj 102.137 gld
37 cekinov, 3 škude, 80 frankov 20 lir, ena akcija na-
rodnega doma za 350 gld. Drugi so obljubili 88.727
gld. (plačali že 5835 gld.) Vsega skup z obitimi ima
stroški jugoslovansko vseučilišče z obljubljenim vred
224.474 gld. 89 kr.

* (Zgubljena narodnost na Štirnem.)
V lanskem programu mariborske gimnazije smo brali v
statističnem pregledu 23 učencev, ki so bili po na-
rodnosti: „Slovenisch-Deutsch“. V letošnjem programu
nismo našli te polmišpoltič narodnosti. Ali jih je
prejšnji vodja Lang seboj vzel, ali jih je sedanji g.
Gutscher potaknil v nemško obleko, ali je kaj družega
z njim naredil, ali je morebiti izumrla na Štirnem
narodnost „slovensko-nemška“ to je za nas zdaj še
uganjka; kdor bi teh zgubljenih 23 duš kje našel, naj
jih izroči ali g. vodji Gutscherju, ali statistični pisarnici
na Dunaji, ali pa deželnemu muzeju kot spomin — na
gimnazijske oslarije pod vodstvom direktorja Langa in
njegovih tovarišev, kakor so se že zvali in se še
zovejo.

* (G. Davoriu Jenko) prosi vse tiste slo-
venske spisatelje, ki imajo dodelan kakšen libreto za
spevoigro, naj bi mu ga poslali blagovolili v Prago:
Vačlávské náměstí v arčivevodi Štěpana.

* (Za deželnega glavarja) na Kranjskem
je imenovan g. dr. pl. Wurzbach, za njegovega na-
mestnika g. Peter Kozler.

* (Z mariborske gimnazije.) Razen že
večkrat omenjenega sestavka g. prof. Pajka prinaša
program mariborske gimnazije še 24 strani dolgo
zbirko mariborskih imén, ktere je brez komentara pri-
občil g. prof. Reichel pod imenom „Marburger Namen-
büchlein“. Resnično povedano, ne moremo umeti, kako
vlada denar trosi za take pobirke, in kako more gim-
nazijski vodja svoje letno sporočilo odpirati takim
zgrajam, katerim morebiti ni odrekati vsaka vrednost,
ako so kritično sestavljene, ktere pa v gimnazijske
programe s kratka ne sodijo. Podučevalo je na mari-
borski gimnaziji letos 11 profesorjev, 4 suplenti in 3
pristranski učitelji. Učilišče je štelo letos 276 učencev,
med temi 101 Nemeec (g. vodja Gutscher je postavil v
pregledu nemško manjšino na prvo mesto, slovensko
večino na drugo), 172 Slovencev, 1 Lah, 1 Magjar in
1 Hrvat. Memo lanskega leta se je število učencev
sploh zmanjšalo za 43 glav, Slovenci so narastli
za 14 glav, Nemcev je bilo letos 36 manj kakor pre-
teklo šolsko leto. Z odliko je šolsko leto dovršilo 40
učencev, I. red jih je dobilo 187, II. red 35, III. red
11, skušnjo ponavljati jih sme 24. Imena učencev so
pisana z direktorsko samovoljo, brez vsake kritike:
Wachschitz, Leschkowitz, Achatz, Diez Jaroslav, Ku-
charz itd. Zanimalo nas je primerjati letošnjo pisavo z
lansko in tú smo našli, da je letos „Kocmut“ to, kar
je bilo lani „Kotzmuth“; letos: Krainz in Krajnc, lani:
Kreinz; letos: Philipovich, lani: Philippovich; letos: Le-

derhas, lani: Lederhaas; letos: Mikusch, lani: Mikuš; letos: Doler, lani: Duller; letos: Lendovšek, lani: Lendošek; letos: Ekrieder, lani: Ekrida itd., kar kaže, da se imena ne pišejo po nobenem pravilu, letos tako drugo leto drugače, samo vedno brez kritike in pameti. V kakem bizantinskem stilu in s kako temeljitostjo je pisana gimnazijska kronika, naj kaže samo en stavek: „Durch den Erlass des Landeschulrathes von 25. April Z. 497 wurde der Direktion auf ihr Ansuchen der Betrag von 50 fl. bewilligt um Bücher der Gymnasial-Bibliothek einbinden zu lassen. Durch diese Munifizenz werden nicht nur diese Bücher vor Abnützung besser bewahrt, sondern die Benützung vieler Werke geradezu erst ermöglicht, weshalb der hohen Behörde für ihre Bewilligung hiemit der gebührende Dank des Lehrkörpers ausgesprochen wird.“

—p. (Še nekaj o famozni inštalaciji nadbiskupa Mihaleviča.) Kar sem o tej aféri v svojem dopisu „iz Zagreba“ v 93. št. Slov. Nar. pozabil omeniti, in česar deloma tačas tudi še vedel nisem, to zdaj tukaj-le doprinašam. Voz, v katerem se je honved Mihalevič iz kolodvora v nadbiskupski dvor peljal, bil je obokoljen od žandarmov, žandarmi od pandurjev, panduri od špiceljnov, špiceljni od zagrebških fakinov in falotov; od teh poslednjih zato, ker so mislili, da bo novi nadbiskup ne samo blagoslove, ampak tudi denar med ljudstvo delil, kakor je pri nas navada, kadar novega bana inštalujemo. Mihalevič si je pa brž ko ne tiste besede na misel vzela, ki jih je bajé nek papež nekemu beraču prosečemu ga za milodar rekel: „biezzi niente, benedizioni quanti volete;“ — in zato je samo blagoslove v izobilji delil, fakina da se je pa na nje z nezadovoljnim krikom odzivala. Bogme težko je bilo razločiti, ali so Mihaleviča slovesno in svečano vpeljali, ali so ga le liki kakšnega velikega hudodelnika pod zaštitom oboroženega „brahuma“ gnali, da jim ne bi morebiti všel. Policija imela je ves čas eno oko na ljudstvo, drugo na Mihaleviča vrpto, češ ka se mu ne bi kaj človeškega pripetilo. Tako je med drugim opazila, da se je posebno iz oken stana dr. Lovra Vidriča v hlici veliko tistih biljetov na Mihalevičev „paradewagen“ vsulo, na katerih je bilo zapisano: „Živio Strosmajer!“ V dr. Vidričevem stanu zbralo se je mnogo najinteligentnejših mladih Zagrebčanov, da to slovesno gonjo, to svečano eskorto iz perspektive vide. Drugi dan bil je dr. Vidrič pred mestnega kapetana, nakrišpanega gospodičiča Pluščeca poklican, in — kriv ali nekriv, potem se ni mnogo prasha — na šestdnevni zapor, in po prestaneju tej kazni, na izgnanje iz Hrvaškega obsojen, in sicer s tem zažuganjem, da bo s „šubom“ čez mejo odgnan, če sam ne bi hotel dobrovoljno se oddaljiti. — Dr. Lovro Vidrič je Slovenec iz Notranjskega. Studiral je prve tri letne tečaje pravoslovja v Zagrebu, bil je potem dve leti v kraljevi javni službi tukaj, in je sedaj že četiri leta odvetniški koncipient. Kar se tiče obsoje na zapor, prizval se je na višo sodnijo; gledé obsoje na izgnanje iz dežele, se je pa izkazal kot hišnega posestnika, in s tem Rauchu, kteremu je že daljša časa trn v oku, križ kraž čez račun naredil. — Od kar je honved Mihalevič v našem nadbiskupskem dvoru, so vsa okna od prvega do zadnjega, od najmanjšega do največjega od zgorej do zdolej zaprti in zapaženi. Kaj le dela naš nadbiskup celi božji dan v temi? se ljudje pomenljivo poprašujejo. Pravijo, da so se mu Zagrebčani tako hudo zamerili, da kani v Pešto se preseliti, tamo bogate dohodke na drobno in na debelo, kakor se mu bode pač ravno zvidelo, lepo v miru trošiti, nas čredo pa kakemu vikarju izročiti. Če je to res, mu druga ne želimo nego: Srečen pot!

Listnica vredništva.

G. Davor. Petek v Vel. Nedelji: Kakor se nam privatno poroča, so brzokone zaradi slabe podpore v Trstu vsi trije slovenski časniki nehali izhajati. Tudi nam že dolgo ni došla nobena številka tržaških listov. Več Vam ne vemo povedati.

Dunajska borsa 19. avgusta.

Enotni drž. dolg v bankovcih . . . 56 fl. — kr.
Srebro 123 „ 25 „
Napoli 9 „ 97 „

Izdatelj in vrednik Anton Tomšič.

Edino pravo čisto Talmi-zlato.

Vsi od drugod naznanjeni Talmi-zlati predmeti so posnemanja manjše kakovosti.

Talmi-zlat kinč za večnost.

Urne verige iz Talmizlata.

Že 12 let slove urne verige iz Talmizlata zaradi dobre dela, trajnosti in notranje vrednosti. Vsled čestih ponarejanj teh verig vzbujenih po onem vspuhu moramo občinstvo opomniti, da imamo samo eno vrsto tega blaga; torej se mora, kdor hoče pravo Talmi-zlato imeti, obrniti na „Industriehalle in Wien, Praterstasse Nr. 16.“

Briljantski lišp.

Fino delan, za strokovnjake premetljiv, s pravim Talmi-zlatom obrobjen, imitirani briljanti so iz najlepše brušenih strelc ponarejeni, nikoli ne otemné; tudi so drugi biseri krasno ponarejeni.

1 broša f. 1.50, 2, 3, 4, 5, 6, 8.
1 par uhanov f. 1.50, 2, 3, 4, 5, 6, 8.
1 „ šmizetnih gumb f. 1, 1.80, 2, 3, 4.
1 „ manšetnih gumb f. 1.50, 2, 3, 4.
1 gospodska igla f. 1, 1.50, 2, 3, 4.
1 briljantski prstan, najfinejši f. 1, 150, 2, 3, 4, 5.
1 križec kot collier f. 1, 2, 3, 4, 5.

Cizeliran Talmi-kinč.

1 krasen gospojk collier s križcem f. 1, 2, 3.
1 broša 30 kr., f. 1, 1.50, 2, 3, 4.

1 zvezek drobnjav k uri 40, 60, 80 kr.
1 medaljon kr. 50, 80, f. 1, 2, 31
1 par šem.-gumb kr. 30, 50, 80, f. 1.
1 gospodska igla kr. 50, 80 f. 1, 1.80, 2.
1 broša za fotografije f. 1, 2.

Lišp z koravd

s Talmi-zlato podlago.

1 broša f. 1.50, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 10, 15-10.
1 par uhanov f. 1, 1.50, 2, 3, 4, 5, 6, 10.
1 „ šem. gumb kr. 80, f. 1, 1.50 2.
1 „ manš. gumb f. 1, 1.50 2.
1 gosp. igla f. 1, 1.50.
1 gospojk collier f. 2.50, 3, 4.
1 bracelet f. 2, 9, 3.50, 4.80, 6, 8.
1 rešta sekanih koravd 16 kr.
1 „ okroglih „ kr. 30, 40, f. 1.50, 2, 4.

Teh Talmizlatih verig še juvelir ne loči od pravih zlatih, dokler jih ni poskusil na skusnem kamnju. Te Talmi-verige, pripravljene v najnovejših zlatih oblikah obdržé vedno rabljene leta in leta svoje zlato lice. Prave take verige po f. 1.56, 2, 3, 3.40, 4. Dolge fino udne verige za obešati po f. 2.50, 3, 4, 5.

(1)

Email-lišp,

krasno izdelano ognjeno email na Talmi-zlatu.

1 broša f. 1, 1.50, 2, 3, 4, 5, 6.
1 „ s pravimi koravdami in emailom kinčana f. 2, 3, 4, 5.
1 par uhanov f. 1, 1.50, 2, 3.
1 cela email-garnitura, broša, uhani z briljanti f. 3.50.

1 par email-šmiz-gumb, kr. 60, 80, f. 1.
1 „ em.-manš.-gumb kr. 80, f. 1, 2.
1 medaljon kr. 80, f. 1, 1.50, 2, 3.
1 email-prstan kr. 60, 80, f. 1, 2.

Težka masivna zapestnica s pravima Talmi-zlata s ponarejenim demantom f. 2, 3, 4.

Pečatni prstan s pravim kamnom za graviranje f. 1, 2, 3.

Nekoliko časa se kupci predrznujejo slabe ure s zvonečim hvalisanjem priporočati, da bi slepili p. n občinstvo, zlasti provincijalne bivalee. Ti kupci niso niti urarji niti kot trde urarski fabrikanti in o kakovosti ur torej nič ne vedó. Prodajajo n. p. stare ure v pakfonastih okrovih pod imenom ur s precizijskim kolesjem za nove kot tudi druge najslabejše ure za prave angleške itd. Vsakdo naj se varuje kupovati take nerabljeve ure. Kdor hoče imeti res dobro, regulirano in jeftino uro, naj se obrne na renomirano „Industriehalle, Wien, Praterstrasse Nr. 16.“

Kaj tacega še ni bilo.

Le f. 10. Prava angl. srebrna cilindrska ura s kristalnimi stekli, minutnim kazalom, nikelijevim kolesjem, z fino pravo Talmizlato verigo z medalijonom in etujem in poroštenim listom vred, ali ni da bi se čudil?

Le f. 20. Prava angl. najfinejša ognjozlačena srebrna kronometer-ura z dvojnimi okrovom, lepo emailirana s kristalnimi stekli z fino Talmi-zlato verigo in medalijonom ter etujem in poroštenim listom vred.

Le f. 17. Prava angl. najfinejša ognjozlačena srebrna kronometer uras prostim okrovom z verigo, medalijonom in etujem in poroštenim listom.

Le f. 14. Prava angl. Talmi-zlata ura, cylinder najnovejše oblike z dvojnimi kristalnimi steklom, kjer se zaprti vidi tudi kolesje, s Talmi-verigo, medalijonom, etujem in poroštenim listom.

Le f. 15. Talmi-zlata ura z dvojnimi okrovom, savonette, skakalnica, kristalno steklo, nikelijevim kolesjem s Talmi-verigo, medalijonom, etujem in poroštenim listom.

Le f. 15. Prava angl. srebrna ankerca s kristalnim steklom in najfinejšim guillochiranjem, z verigo, medalijonom in poroštenim listom.

Le f. 17. Prava angl. duplex-ura. Krasna, posebno za take, ki uro trebajo za strapace, kajti take ure so nepokončljive; kdor tako uro kupi, mora reči, kaj tacega ni na vsem svetu več!

Le f. 15 ali 18. Prava angl. Prince of Wales remontoir-ura, najmočnejša s kristalnimi stekli, nikelijevim kolesjem v pravem Talmi-zlatu; imajo to dobroto, da se dadé brez ključa naviti in uravnati; k tej uri dobi vsakdo Talmi-zlato verigo in porošteno pismo.

Le f. 15 ali 18. Prav majhna ura za gospoje; pravo srebro terpozlačena, z pravo Talmi-zlato verigo za vrat z čopkom in najfinejšem etui s poroštenim listom za 5 let veljavnim.

Le f. 4 ali 5. Prava Ženevska kompozicijska žepna ura z najboljšim kolesjem, pravo kineško-srebrno verigo, najfinejša oblika z medalijonom in elegantnim etujem.

Le f. 11. Prava Talmi-zlata ura s kompasom, cilindričnim nikelijevim kolesjem s Talmi-verigo, medalijonom, etujem in poroštenim listom.

Svetoven čudež.

Le f. 130. Prava bronze-ura, da dobrohodi, garantuje se vsacemu.

Le f. 150 ali 2. ravno taka fineje izdelana.

Le 10 kr. Generalni ključ za vsako uro.

Kakor znano imamo mi edino pravico prodajati v Avstriji pravo Talmi-zlato in so vsi drugod napovedani Talmi-zlati predmeti posnemanja nižje bire; temu smo porok.

Prava Talmi-zlata veriga za gospode f. 1.50, 2, 3, 4, 4.40, dolge udne verige za ovešanja s Talmi-zlata f. 2.80 3, 4, 5.

Prstani s Talmizlata: pečatni prstani s pravim kamenjem za graviranje, kakor tudi ponarejeni demanti, ki svete kakor selnce po f. 1, 2, 3, 4, 5.

Ne regulirane ure 2 f. ceneje.

Čeniki gratis.

Generalna agencija za angleške žepne ure:

Wien, Industriehalle, Pratterstrasse Nr. 16.

Anton Breznik, kaplan pri sv. Ani v Fravhajmu s tem naznanjuje v svojem in v imenu svoje sestre Jozefe in brata Ignaca prežalostno dogodbo, da so nar prisrčno ljubljena mati

Ana Breznik rojena Kolinč,

posestnica v Partinu, hiš. št. 18,

posvetno požegnani in po dolgem potrpežljivem trpljenji in po sprijetih sv. sakramentih za umirajoče, v sredo 17. t. m., ob 7. uri zvečer, srečno v Gospodu zaspali.

Zemsko ogrinalo predragega, žlahtnega mrliča se bo v soboto, 20. t. m., ob 9. uri predpoldne, doma v Partinu, št. 18, vzdignilo in v farno cerkev preneslo ter od ondi na pokopališče.

Svete zadušnice in meše se bodo v soboto 20. t. m. ob 10. uri v farni cerkvi sv. Jurja opravljale, in v fravhajmski cerkvi v ponedeljek 22. t. m. ob 6. uri.

V Fravhajmu, 18. avgusta 1870.